

— Αἱ γείτον! εἶπεν ὁ Σπαρτιάτης, τείχη ἀσβεστόχτιστα εἶχομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ περιεῖχον τὸν Λέοντα Χαμάρετον καὶ αὐτά. Ἄν ἐπολεμήσαμεν πέντε ἡμέρας (καὶ πῶς ἐπολεμήσαμεν, τὸ ἤξεύρετε) εἰς τί μᾶς ὠφέλησεν; Ὅταν κατεπόντισαν οἱ Φράγχοι τὸν τόπον, σεῖς ἐλπίζετε μόνοι νὰ ἐπιπλεύσετε;

— Ἐλπίζομεν καὶ, ἀπήντησε μετὰ τινος καυχῆσεως ὁ Ἀργεῖος· καὶ ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ὅ,τι ὁμῶς ἐκυρίευσεν ὁ Βιλλαρδουῖνος, ἀνέκει εἰς τὸν λίκιον αὐθέντην του, ἡ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ ποιμὴν δειλῶς.

— Ὁ Σαμπλῆτης δι' ἡμᾶς ὀλίγον φροντίζει, εἶπεν ὁ Καλαματιανός. Ἐκεῖνος ἔχει αὐθεντείαν εἰς τὴν Φραγκίαν, καὶ λέγουν ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ.

— Ναί, ὁμῶς ἡμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, παρετήρησεν ὁ Ἀργεῖος.

— Αἱ! ἡμπορεῖ! ὑπέλαβεν ὁ Καλαματιανός. Νὰ ἰδῶμεν ὁμῶς τί λέγομεν καὶ ἡμεῖς. Ὁ Βιλλαρδουῖνος εἶναι καλὸς αὐθέντης. Πρόβατα δὲν εἴμεθα νὰ μᾶς μοιράζωνται καὶ νὰ μᾶς πωλῶσι.

— Ἀφες αὐτά, συμπέθερε, εἶπεν ὁ Λακεδαιμόνιος. Δὲν εἶναι καλὰ ὁμιλίας. Ὁ Σαμπλῆτης εἶναι αὐθέντης μᾶς· θὰ κάμῃ ὅπως ὁ θεὸς τὸν φωτίσῃ. Ἄς προχωρήσωμεν τώρα· ἐγένεν ὀλίγος τόπος. Κύριε Βλάχε, ὀρίσσετε.

— Ἡ συνοδία τοῦ Βούλλου ἀπ' ἐδῶ θὰ διέλθῃ; ἠρώτησεν ὁ Βλαχοποιμὴν.

— Ἀπ' ἐδῶ, ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Μετσήνιος. Ἄς προχωρῶμεν. Περιπάτει ἐμπρός.

— Προχωρήσατε, ἂν θέλετε, εἶπεν ὁ ποιμὴν. Ἐγὼ θὰ μείνω.

Καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας δὲ εἰς τὴν γῆν στηρίξας, ἀρῆκε τοὺς ἄλλους νὰ παρέλθωσιν ἐμπρός του, καὶ ἐστηλώθη ὡς βράχος, ἐφ' οὗ ἐθραύετο τὸ ρεῦμα τοῦ προβαίνοντος ὄχλου.

ΚΕΦ. Β'.

Συγχρόνως δὲ μεγάλη ἐπεκράτει κίνησις καὶ εἰς τοῦ Βαύλλου τοὺς οἴκους. Ἰππῶται σιδηροφοροῦντες ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον, αἱ αἰθουσαι ἀντήχουν ἀπὸ ὀπλων κλαγγῆν, οἱ ἵπποι, ὡς εἰς μάχην ἐσταλμένοι, ἐχρεμέτιζον, περιαγόμενοι εἰς τὴν αὐλὴν ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων, πολλοὶ τῶν κατακτητῶν τῆς Πελοποννήσου Βαρόνων, τινὲς τῶν ἐγγχωρίων ἀρχόντων αὐτῆς, εἰς οὓς οἱ κατακτηταὶ εἶχον παραχωρήσει πολλὰς τιμὰς καὶ ὀλίγα προνόμια, πολλαὶ τέλος ἐκατέρων γυναῖκες, ὅλοι ἐμπρέπουσαι εἰς κάλλος καὶ κόσμον, ἐπλήρουν τὴν μεγάλην αἶθουσαν, καὶ μόνον περιεμένετο ἀκόμη ὁ Τοποτηρητής.

Τέλος δ' ἠγέρθη πορφυροῦν χρυσοπάρυσον παραπίτασμα, διαιροῦν τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν αἶθουσαν, καὶ ὁ Βιλλαρδουῖνος, ἀνὴρ ὠρίμου μὲν ἡλικίας, νεώτερος ὁμῶς φαινόμενος ἑαυτοῦ, διότι εἶχεν ὑψηλὸν καὶ εὐθύ τὸ ἀνάστημα, νευρώδη δὲ τὸν σχηματισμὸν τῶν μελῶν, εἰσῆλθε, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς

τὰς κυρίας, τὰς ἐχαιρέτισε μὲ μεγίστην εὐγένειαν. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς περιεστώτας,

— Καίρὸς, νομίζω, εἶπε, ν' ἀπέλθωμεν.

Ἀλλὰ, ἐνῶ ἠτοιμάζοντο ὅλοι νὰ ἐγερθῶσιν, ὑπηρετῆς εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν, ὅτι εἰς τὸν προθάλαμον περιέμενεν ἱερεὺς, ζητῶν νὰ ἰδῇ τὸν Βαύλλον.

— Τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ὁ Βιλλαρδουῖνος· τώρα δὲν ἡμπορῶ. Ὁ ὑπηρετῆς, λαβὼν τὴν διαταγὴν ταύτην, ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν ἐπέστρεψε, λέγων, ὅτι ὁ ἱερεὺς ἐπιμένει.

— Πῶς! ἐπιμένει! ἀνέκραξεν ὁ Βιλλαρδουῖνος, ὅταν δὲν θέλω νὰ τὸν δεχθῶ! Πολλὴ εἶναι τῶν κυρίων τούτων ἡ ὑπεροψία! Θέλουσι νὰ κυβερνῶσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου! Τοῦτο δὲν θέλω τὸ ἐπιτρέψῃ. Εἰπέ τον, ὅτι δὲν τὸν δέχομαι.

— Ὁ Θεὸς διαφυλάττοι τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα! εἶπεν ὁ μοναχὸς, αἰφνης παραστὰς ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς αἰθούσης, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φέροντος τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην ἀπόκρισιν.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ὑπάγετε, πανοσιώτατε! ὑπάγετε, ἄγριε πάτερ, ἀνέκραξεν, ὀργιζόμενος εἰς τὴν θεὰν ταύτην ὁ Τοποτηρητής.

— Ὁ Θεὸς διαφυλάττοι τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα, ἐπανέλαβεν ὁ μοναχὸς, κλίνων ἐδαιφαιῶς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ὅσοι ἐγνώριζον τὸν σιδηροῦν χαρακτήρα τοῦ